

Magyarország Nagykövete

Nem hivatalos fordítás

Berthold Kohler úr részére
Kiadó
Frankfurter Allgemeine Zeitung GmbH
Hellerhofstraße 2-4
60327 Frankfurt am Main

Berlin, 2018. szeptember 17.

Tisztelt Kohler Úr!

Az FAZ szeptember 15-i számában, a magyar miniszterelnök külső határvédelemre vonatkozó pozíciója kapcsán a kommentár azt nem csupán ostobaságnak nevezi, de az elme elködösülését is felveti. Ezen a mérhetetlen arrogancián akár meg is lehetne sértődni. Ehelyett újabb kísérletet teszek arra, hogy ezt a ködöt, ami a "rég" Európában láthatóan erősen tartja magát, megpróbáljam eloszlatni.

A magyar miniszterelnök ellen ilyen típusú kirohanásokra éppen három éve került sor. Ő akkor a berobbanó népvándorlási krízisre adott egy választ: a schengeni külső határokat meg kell, és meg lehet védeni. A "magyar várkapitány" megtette kötelezettségét, megvédte a zöld határt, ami természetesen nem volt lehetséges plüss állatkákkal és virággal, hanem komoly emberi erőforrásokkal és kerítéssel. A magyarok mellett megvédtük a németeket, a hollandokat, a svédeket, és a kohli örökséget, az európai élet- és gazdasági modellt, hiszen az EU addig maradhat még globális szereplő, amíg a Schengennel védett belső piac zavartalanul működik. Az indulatok fő célpontja tartósan mégis a magyar miniszterelnök maradt. Most három év után azt végre leszögezhetjük, hogy az EU egészét és egyes tagállamok politikai és társadalmi viszonyait alaposan megrengető válságból egy leckét talán sikerült megtanulni: a külső határ védelme elsődleges és lehetséges. Mert a külső határ védelme minden megoldás alfája és omegája.

Az Európai Bizottság az EiT júniusi feladatszabása alapján tett egy javaslatot. Most már szerencsére nem az "ob/if", hanem a "wie/how" a kérdés. A magyar kormányfő a maga őszinte stílusában pedig kimondta, hogy a most napirendre kerülő koncepció a "hogyan?" megválaszolása tekintetében számos elemében hibás. Mielőtt abba az irányba mennénk tovább, hogy ez megint egy obstrukció Brüsszellel szemben, mellékelten elküldöm Orbán Viktor, Magyarország koncepcióját, amit még a bolgár Elnökségnek adtunk át, azaz a most

Magyarország Nagykövete

hülekedéssel fogadott pozíció régóta ismert mind Brüsszelben, mind a tagállami fővárosokban.

Mi ennek a lényege? A kiindulási pont, hogy az EU sok ezer kilométeres külső határainak védelme az ott fekvő tagállamok elsődleges kötelezettsége. Ez a felelősség nem vitatható és nem vehető el, de nem is adható le. A másik alapelv, hogy az EU-nak rendelkezni kell azokkal a képességekkel, amelyek az olyan helyzetek kezelését szolgálják, amikor egy schengeni tagállam önhibáján kívül kerül súlyos nyomás alá, vagy maga nem akarja ellátni feladatát. A feladat tehát nem az, hogy jól működő rendszereket számoljunk fel egy közös pool létrehozása érdekében, hanem - a mindenkori tagállami szükségletnek megfelelően, pénzügyi, emberi és technikai források mobilizálásával - megteremtjük azokat a kiegészítő képességeket, amelyekkel elkerülhető, hogy rés keletkezzen a schengeni pajzson. Ezt nevezzük mi szolidaritásnak és tehermegosztásnak, és ez az, ami jelenleg hiányzik.

A szuverenitás átruházás nem akkor kell, ha valaki ellátja feladatát, teljesíti kötelezettségét, hanem akkor, ha ennek ellenkezője történik. Ilyen helyzettel nem először állunk szemben, hiszen a tagállamok közös szabályok mentén felelnek a költségvetési fegyelemért, de erről maguk gondoskodnak. Beavatkozásra, kvázi szuverenitás átruházásra akkor kerül sor, ha a felelőtlen gazdálkodás miatt nem csak a szabályok kerülnek általában megsértésre, de ezáltal veszélybe kerül a közösség egésze.

A kihívás szemléltetésére ismét álljon itt a német médiákban igen gyakran - és esetenként megkérdőjelezhető stílusban - kritizált magyar tapasztalat. A nagy krízis idején csak a 200 km-nél rövidebb magyar-szerb határszakaszon 8000 határőrünk volt szolgálatban. A nyugodtabb napokon 3000. Komolyan gondolja bárki, hogy egy 10,000 fős kontingens el tudja látni a primér teendőket Finnország északi csücskétől Gibraltárig? Ez a kontingens létszámában és hatáskörében akkor kell, amikor valahol átszakad a gát. De a gáton keletkező repedéseket nem a jól tartó gátszakaszok gyengítésével kell betömni. A magyar és V4-s szolidaritáshoz álljon itt bizonyítékként, hogy még a legnehezebb napokon is ajánlottunk fel határőröket Görögországnak, magyar rendőrök százai vettek részt a nyugat-balkáni útvonal több határszakaszának védelmében, és tavaly decemberben a V4 felajánlotta, kész maga finanszírozni a Líbia déli határait védeni hivatott projektet, és kész humán és technikai forrásokat is biztosítani. Jegyezzük meg, az Önök külső határának is számító magyar-szerb és magyar-horvát határ védelme eddig közel 1 mrd €-ba került, a V4-ek líbiai felajánlása pedig több, mint 35 mio € értékű.

A bizottsági csomag másik súlyos hibája, hogy nem tud, mert nem is akar szakítani az elosztás kioroszolásával. Éppen az FAZ szeptember 3-i számában jelent meg egy tökéletes elemzés az etikailag és politikailag teljesen félreértett és félrekezelt európai migrációs

Magyarország Nagykövete

politikáról. Aki bármilyen módon a legális bejutás lehetőségét propagálja, az támogatja a csempészek végtelenül cinikus üzleti modelljét, százezreket bátorít az útnak indulásra, ezek közül ezrek élete kerül közben veszélybe, miközben az EU-ba bejutók aztán maguk kiválasztják, hol is kívánnak a jövőben új és jobb életet kezdeni. Azt pedig a német valóság, a napi konkrét esetek bizonyítják, mekkora esély van az illegálisan bejutottak kitoloncolására. Ráadásul a sokszorosán megbukott kvóta koncepció még a legambiciózusabb változataiban is egy abszurdan mellékes ügy a világban meglévő migrációs krízisek egészét tekintve. Azaz amikor Magyarország az elosztás csodaszerként történő beállítását és propagálását kritizálja, akkor egyrészt megfogadja azt a bölcs tanácsot, miszerint a politika a realitások megértésével kezdődik, másrészt következetesen kiáll a realitásokkal való szembenézésből levont következtetései, és azokra alapuló cselekvési terve mellett. Egy tartalmilag téves és célszerűtlen, politikailag pedig konszenzus képtelen koncepciót nem kellene tovább erőltetni. A legális bejutás kapcsán pedig szögezzük le még azt is, hogy bármi legyen annak a motivációja, demográfiai, vagy éppen munkaerő piaci problémák kezelése, az alapvetően nemzeti hatáskör, ahogy ezt a Szerződés rögzíti is.

A rend és a humanitás természetesen kéz a kézben járnak. De nem valódi humanitás az, ha az EU területén megoldhatatlan problémákat importálunk. Helyette a segítséget kell exportálni. Ismét hivatkozunk Collier professzor FAZ interjújára. Akik Európa felé indulnak, messze nem a leginkább rászorulók. Akik viszont valóban rászorulnak a segítségünkre, azok esetében minden Európában kiadott € ott, a helyszínen, vagy a közeli régiókban 135-ször érne többet.

Az európai határvédelem ügyét és az európai migrációs politikát újra kell gondolni. De az új irányra is érvényes, hogy annak nem egyszerűen újnak, hanem jónak is kell lenni. A mostani javaslat pedig ennek a kritériumnak meggyőződésünk és gyakorlati tapasztalataink szerint nem felel meg.

Óvatos reményemet fejezem ki, hogy a fentiek hozzájárulnak a leereszkedő kód eloszlataához. Kérdések esetén természetesen állok az Ön és kollégái rendelkezésére. Bízom abban, hogy a fentiekben kifejtett magyar álláspontot és megközelítést készek lesznek közé tenni az FAZ hasábjain.

üdvözlettel

Dr. Györkös Péter